

DE BIJLMERWEIDE MET ANDERE OGEN

Waling Lopez

EEN KERSTVERHAAL

Het begon te schemeren. Met de zons-
ondergang was de lichte wind wat fris-
ser. Zelfs al was het eind augustus.
Maar deze maand was nooit echt warm
geworden en dus was een trui op het
eind van de dag geen overbodige luxe.
Een sjofel geklede man zat op een
parkbank aandachtig een object in zijn
handen te bekijken. Zijn hoofd was gro-
tendeels verscholen onder een groezeli-
ge muts en zijn gezicht was bedekt door
een onregelmatige snor en ruige baard.
De scherpe donkere ogen te midden
van het onverzorgde gelaat sprongen
eruit met onverwachte intensiteit. Het
was alsof hij van het object in de ban
was geraakt.

Naast hem, aan de rechterkant van de
bank, stond een winkelwagen van AH
hoog opgetast met allerlei voorwerpen.
Aan de greep hingen twee plastic tas-
sen vol met lege drankblikjes. Op het
eerste gezicht beantwoordde de man
aan de typering van een dakloze. Alleen
de fles whiskey, van het merk Laphro-
aig, die links tegen het hout leunde,
contrasteerde met die aanname. De
smeulende sigaar op het randje defini-
eerde hem als een individu die de keu-
zes in het leven zelf bepaalde.
Een hond met bruine vlekken benader-
de de man. Alsof zij een bijzondere
band hadden ging de hond voor hem
zitten en keek ook naar het object.
Geïntrigeerd door de aandacht of mis-
chien aangetrokken door een niet uit-
gesproken suggestie, ging de hond mee
in de fascinatie van de man.
Een meisje van ongeveer vijftien jaar
kwam verderop een bocht omlopen en
riep: "Tobias! Kom hier!"
De hond kwispelde wat vaagjes maar
verroerde zich niet.
Zij kwam aanwandelen met de riem los
in haar hand. Het was duidelijk dat haar
ouders haar de weide opgestuurd
hadden om het mormel uit te laten, iets
wat zij voelde als niet haar plicht. En het
was zeker niet haar hond! Laat hij nu
ook nog niet gehoorzamen.
"Tobias! We gaan naar huis. Kom!"
De man en de hond draaiden als één
naar het meisje.
Zij keek verbaasd. Het was zeker niet

de bedoe-
ling om
ook de
aandacht
te trekken van deze dakloze. Met afne-
mende moed zei ze, "Kom, Tobias, we
moeten echt gaan."
De man legde het object, wat een oude,
versleten halsband leek te zijn, terug in
de winkelwagen. "Tobias wilde het ver-
haal van deze halsband kennen," zei
deze. "Dat kent hij nu." Hij richtte zijn
volle aandacht op haar. "Mag ik jou ook
iets laten zien?" vroeg hij.
Zij wilde nee zeggen maar knikte ja, als-
of zij geen invloed op haar hoofd had.
Hij tastte even in de wagen, voelde wat
rond, en kwam tot een besluit.
Langzaam trok hij een bos haar eruit.
Het was een pruik van sluijk, gitzwart
haar dat een halve meter lang was. Hij
hield deze omhoog op zijn uitgestrekte
arm.
Het meisje keek ernaar, gefascineerd
door de levende glans die ervan af
straalde.

Zij liep drie, vier meter achter de per-
soon. Het gezicht kon zij zich niet meer
herinneren. Waarom niet? Zij hadden
met elkaar gepraat. Gelachen. Zij was
verliefd geworden en wilde de gedaante

voor
haar
aanraken.
Tobias was
al ver voor-
uit gehold en
blafte tegen
een zwaan
die niet van
wijken wist.
Het werd
donkerder.
Als zij nu
haar hand
uitstrekke
kon zij dat
mooie haar
vastpakken,
dat gezicht
omdraaien en
de lange lok-
ken langs het
gezicht be-
wonderen.
Waarom ben ik
bang? Dacht
ze. We houden
van elkaar. Dat
zei ze. Zij?
En de ge-
daante

draaide zich om en glimlachte. Eerst
schrok zij geweldig. Maar zij herkende

het gezicht, die mooie blauwe ogen en het gekke sieraad op de rechter neusvleugel. Nu wist zij dat ze zich niet meer hoefde te schamen voor haar dromen.

De man was opgestaan en schikte zijn whiskey fles bovenop het wagentje. Met de rokende sigaar losjes tussen zijn tanden ging hij weer aan de wandel.

De volgende morgen was de man te vinden staand naast een hoge struik waar verschillende voorwerpen aan hingen. De plastic tassen waren nu leeg. Hij had ze voor het statiegeld ingeleverd. Hij rangschikte de hangende voorwerpen met een aandacht die aan een etaleur van een modewinkel deed denken.

Een grote groep schoolkinde-

ren liep zijn richting op onderweg naar de schooltuinen. De ingang was ietsje verderop. Sommige kinderen keken wat

verbaasd naar het tafereel van deze ruige man met het winkelwagentje en de

hangende voorwerpen. Ze werden snel door de volwassen begeleiders gemaakt om door te lopen. Toen de luidruchtige stoet eenmaal voorbij was en door de ingang geloodst, werd het ineens kalmer. Een van de begeleiders was bij de ruige man blijven staan. "Wat doet u eigenlijk precies?" informeerde hij, niet echt een antwoord verwachtend.

De ruige man keek hem met die fonkelende ogen aan. "Wat houdt u bezig?" was de wedervraag. Tegelijkertijd lichtte hij uit het wagentje een felgekleurd stuk stof dat op een kleine poncho voor een kind leek.

Maria stond voor hem boos te kijken. "Ik zeg toch, die is voor onze baby. Wat valt er niet te snappen?"

"Maar waar is de baby dan?" vroeg hij stug. Hij pretendeerde om zich heen te kijken als op zoek naar dat kind.

Zij was daar niet van gediend en riep verontwaardigd, "Ga nu maar weg! Je hebt je zin gekregen door je met mij te verlossen en nu, nou dat ik zwanger ben, doe je alsof je mij nauwelijks kent. Je bent een schoft!" Ze draaide zich om en liep bevend van teleurstelling weg. Hij keek haar na, maar kon zich niet bewegen, haar achterna lopen en zich verontschuldigen. Hij hield veel van haar maar kon zich nooit goed uitdrukken. Zeker niet met volwassenen. Daarom werkte hij liever met kinderen. Die zijn niet zo ingewikkeld, dacht hij onterecht. Hij wist dat hij veel goed te maken had, al was hij doodsbenauwd voor de toekomst. Maar hij moest iets doen. Hij moest.

"Douwe! Wat doe je toch? We hebben je nodig!"

Geschrokken keek hij naar de lerares bij de ingang. Zij stond dringend te gebaren.

Hij mompelde iets onverstaanbaars en wendde zich tot de ruige man. Hij reikte naar de felgekleurde stof die hem vervolgens werd gegeven.

De ruige man knikte lichtjes met zijn hoofd terwijl de begeleider naar de ingang liep. Hij tastte in zijn jas en trok een sigaar uit een zak. Al spoedig was het gezicht onder de muts gehuld in een nevel van rook. De hangende voorwerpen in de struik losten op alsof die altijd een illusie waren.

Dit verschijnsel was niet onopgemerkt gebleven. Een oude heer in een scootmobiel had al op discrete afstand gadeslagen hoe woordeloos en toch in-

tens de korte bijeenkomst tussen de twee was geweest. Hij benaderde de ruige man. Deze reageerde met minzame verwachting, alsof zij een afspraak hadden.

De oude heer kuchte even en zei "U schijnt een sterke invloed te hebben op het zielsgevoel van anderen. Is het verlichtend of deprimerend voor ze?"

"Dat hangt ervan af," antwoordde de ruige man. "Meestal willen mensen een conflict mijden. Ik probeer ze naar een mogelijke oplossing te sturen."

"Wat het ook mag zijn?"

"Nee. Het zal nooit ten koste van een derde gaan."

Daar kon de oude heer mee instemmen. "Ik ben ziek. Longkanker," zei hij, en vervolgens, "Ik leef voor anderen, familie en andere naasten, zodat zij niet hoeven te lijden."

De ruige man nam een trek van zijn sigaar.

"De ironie..." mijmerde de oude heer. Vervolgens: "Ikzelf vind het wel mooi geweest. Mijn lijden is uiteindelijk een uitdrukking van angst voor het ongewisse. Althans, dat is wat mij wordt ingewreven." Hij keek op. "Het is niet de bedoeling dat ik u verveel, natuurlijk, maar soms is het goed om iets te delen zonder kritiek."

"U verveelt mij niet," bevestigde de ruige man.

Een lichte glimlach gleed over het gelaat van de oude heer. "Heeft u meerdere sigaren?" vroeg hij opeens.

De ruige man trok een sigaar uit zijn zak om vervolgens het eindje netjes glad af te snijden met een zakmes. Hij overhandigde de sigaar die met bevende hand werd aangenomen en hield een vlammeende, messing aansteker gereed. De oude heer zoog voorzichtig, haast professioneel, totdat hij een mooi, gelijk smeulende eind had. Hij leunde behaaglijk achteruit.

"Ah... dat is het enige dat ik nog wilde. Dit genot kan ik niet meer overtreffen." En de oude heer wikkelde zich in rook dat als een zware mist om hem heen zweefde.

De ruige man trok de whiskey fles uit het wagentje en nam een teug. De rook klaarde op om de opmerkelijke leegte te tonen van een verlaten scootmobiel.

De ruige man keerde om en duwde zijn winkelwagentje voor zich uit en werd voor de algemene toeschouwer een gewone dakloze.